

ВОЛОДИМИР ДЯЧУН

POSTALN,

А Б О :

стрибнути у небо
якоїсь смиренної миті
нестерпно короткого
бліску дня

Тернопіль
2011

УДК 821.161.2
ББК 84(4 УКР)6-5
Д 99

Словесні згустки
(антифони, «фольки», фони-анти),
бува, супроводжують, кристалізуючись,
усе життя віршника –
іноді вони спалахують, загусаючи,
упродовж дня-ночі;
те й інше – присутні у цій книзі.
Чи ж це, видається,
н е з м и р е н н я з тим,
що невблаганно насувається
в околиці усього живого, – з тлінністю?
Або, навпаки, – з м и р е н н я?
Отака «мить смиренна»?!
Знову ж таки – те, й – інше.
Чи ж вдається «вистрибнути»
з цього тліну,
і це буде – «посттлін»,
інакше, стрибок уже і є ним?

СТРИБНУТИ
У НЕБО
МОЖНА
Й ІЗ ТЕМНОГО
ЗАКУТКА.

Луцій Анней Сенека

АНТИ

Ф О Н И

ТЕ ЩО ТИ ЦЬОГО НЕ БАЧИШ
НЕ ОЗНАЧАЄ ЩО ЙОГО НЕМАЄ
Й ТАК САМО
ЯК ТЕ ЩО ТИ ЦЕ БАЧИШ
НЕ ОЗНАЧАЄ
ЩО ВОНО САМЕ ТАКЕ

... дивлюсь мимовіль
на простягнуту благальну
долоню лазаря
з якої повільно стікає
невидима заіржавіла

кров

ТЕПЕР МЕНЕ МОЖНА

ЛЕГЕНЬКО

підхопити під руки Підвести до
вікна й показати сіру прибіту
променем пилюгу І сказати Ото
вулиця а зверху сонце
Бо можливо я з'їхав з глузду
і мені потрібно дещо пояснити
отаким робом: вулиця а зверху
Потім довести до середини кімнати
і розказати якісь байки
Так: я неписьменний і краще усе
розказати ба показати мені усно
Ще трохи і вони
будуть садовити мене на ліжко
Їм тепло буде думати що я малий
і мене потрібно чимось закутати
Дбайливо підіткнути ковдру
під моє тіло з усіх боків
Потім потиху вийти з кімнати
і голосно шепотатися в коридорі
Тепер їм випадає подумати
що я мертвий

Отож я

неповна розумний неписьменний
малий і мертвий

Це якраз та нагода

аби починати нове життя Самому